

ЕРНЕСТ ГЕМІНГВЕЙ

Острови поміж течій

З англійської переклала
Анна Вовченко

Львів
Видавництво Старого Лева
2020

УДК 821.111(73)-3
Г33

Copyright © Hemingway Foreign Rights Trust

© Ернест Гемінгвей текст, 1970
© Анна Вовченко, переклад, 2020
© Микола Толмачов, обкладинка, 2020
© Назар Гайдучик, дизайн серії, 2017
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2020

ISBN 978-617-679-746-3

Усі права застережено

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ:

Ми з Чарльзом Скрібнером-молодшим удвох готували цю книжку до видання за оригінальним рукописом Ернеста. Окрім стандартних орфографічних та синтаксичних правок, ми дещо вилучили з тексту — те, що, на мою думку, Ернест неодмінно вилучив би сам. Книга цілком належить Ернестові. Ми нічого до неї не додавали.

МЕРІ ГЕМІНГВЕЙ

Дім був зведений на найвищій ділянці вузької коси між гаванню та відкритим морем. Міцний, немов корабель, він витримав уже три урагани й ховався в затінку перехняблених пасатами високих кокосових пальм. З боку океану стежка вела зі стрімкого узгір'я вниз до піщаного пляжу й Гольфстріму. У штиль тутешня вода здавалася темно-синьою з берега, та варто було зайти в море, як зеленаве сяйво її спалахувало над мучнистим білим піском, і тіні великих риб можна було вгледіти задовго до появи їх самих.

Удень то було безпечне та чудове місце для купання — не те що вночі, коли, полюючи на краю Гольфстріму, до берега підпливали акули. Погожими ночами на терасу будинку від моря долинали плюскіт упольованої риби, а з берега у воді було знати фосфоресцентні сліди акул. Уночі хижаки не відали страху — все решта боялося їх. Та вдень вони трималися якнайдалі від білого мілінного піску; а коли й наближалися, їхні тіні було видно завчасу.

Більшу частину року тут мешкав і працював чоловік — добрий художник на ім'я Томас Гадсон. Кожен, хто достатньо довго прожив у тутешніх широтах, звикав до зміни пір року на острові, як і деінде, і Томасові Гадсону, який цей острів любив, шкода було пропускати бодай одну весну, літо, осінь чи зиму.

Часом літо видавалося надто спекотне — коли в червні й липні пасати слабли, а серпень минав і геть без вітрів. У вересні, жовтні й навіть до початку листопада тривав час ураганів, а шалені тропічні бурі могли налетіти будь-коли, починаючи з червня. Проте й у розпал штормів траплялися тихі, сонячні та спокійні дні.

Роками споглядаючи тропічні бурі, Томас Гадсон навчився вгадувати негоду задовго до барометра. Умів складати карти бур і знав, яких запобіжних заходів слід уживати. Знав, що означає пережити ураган разом із остров'янами і як споріднює людей подібне лихо. Знав і те, що деяких ураганів пережити не може ніщо. А проте завжди вважав, що, як і надійде по нього такий ураган, то краще лишитися й загинути разом із домом.

У будинку він почувався майже як на судні. Побудований так, щоб витримувати всі шторми, дім укорінився в острів, наче був його частиною; з усіх його вікон видніло море, і провівали його всі вітри, тож навіть найспекотнішими ночами спати було не жарко. Пофарбований у білий колір, щоб улітку зберігати прохолоду, він був здалеку помітний із протоки. На острові вищим за нього був лише довгий ряд високих казуарин, які поставили перед очима раніше за сам будинок. Невдовзі після темної плями дерев понад лінією прибою з'являлася біла масивна коробка дому. А потім, що ближче до берега, то ширше розгорталася панорама кокосових пальм, обшитих дошками будиночків, білого пляжу й зеленої смуги Південного острова поза ним. Томас Гадсон веселів щоразу, як, повертаючись на острів, бачив свій дім з океану, і любив його, як мореплавець любить своє судно. Узимку, з приходом холодних північних вітрів, йому було тепло й затишно, бо вдома він мав камін — єдиний з усіх остров'ян. Камін був великий, відкритий, і Томас Гадсон розпалював у ньому хмиз.